

[Carsten Andersen]

socialministeren. Her er en ganske kort historie om dagligdagens hændelser i Københavns kommune:

En mand klager i et læserbrev over Københavns kommunes saneringspolitik. Der bruges stærke ord, men det er i meget brede, generelle vendinger. Københavns kommunes overborgmester beder socialministeren om nærmere oplysninger om denne mand. Det skal bemærkes, at saneringspolitikken ikke ligger i socialborgmesterens regie, men i en anden borgmesters regie i Københavns kommune. Socialborgmesteren afleverer så en fyldig beskrivelse af denne mands sociale baggrund i perioden fra han er 4 år til dato.

I en senere debat i borgerrepræsentationen oplyses det, at det er en hyppig oplevelse at modtage et kortfattet brev fra overborgmesterens sekretariat med anmodning om oplysninger, der kan danne baggrund for overborgmesterens besvarelse af den pågældende borgers henvendelse, spørgsmål eller klage.

Hvad er der »af væsentlig betydning« i denne sag, som kan foranledige, at overborgmesteren skal have at vide, at klageren f.eks. i 4 års alderen var anbragt på en døgninstitution? Hvordan afgrænser det »myndighedens virksomhed«, at man kan forlange at få sådanne nogle oplysninger?

Justitsministeren udtalte i et svar på et spørgsmål om denne sag, der dels blev stillet i retsudvalget, dels blev stillet af mig her i salen for at få sagen bragt frem, at der i almindelighed inden for en myndighed lovligt kan ske udveksling af oplysninger, også tavshedsbelagte oplysninger, der har betydning for sagsbehandlingen. Af dette forstår jeg justitsministeren således – for justitsministeren har også siddet og arbejdet med denne lov samtidig – at oplysninger om en person, der går helt tilbage fra 4-årsalderen og op til dato, er af væsentlig betydning i behandlingen af klagespørgsmål om en generel boligpolitik i Københavns kommune. Hvis formuleringen af § 28, stk. 3, åbner mulighed for dette, vil jeg bede meget om, at man i retsudvalget og i folketinget er opmærksom på at få sat nogle grænser ind.

Jeg synes, at den lille hændelse fra Københavns kommune sammenholdt med det lovforslag, der foreligger her, tilsiger, at der er brug for en tavshedsret, nemlig at man, hvis medarbejdere i kommunen ser, at der vil finde et sådant misbrug af oplysninger sted, i

alle tilfælde kan stille det spørgsmål: hvor antager man at disse oplysninger vil være af en væsentlig betydning for overborgmesterens virksomhed? Endelig er det også et spørgsmål om ytringsfrihed, idet medarbejderne i Københavns kommune jo ikke vil kunne gøre offentligheden opmærksom på, at denne praksis finder sted i f.eks. Københavns kommune – og hvem ved, om det også finder sted i andre kommuner – for det vil denne lovgivning jo lægge en dæmper på.

Jeg kan støtte hr. Erik B. Smiths forslag om, at der skal være en utraditionel arbejdsfacon med hensyn til dette forslag, og jeg vil også foreslå, at socialudvalget bliver medinddraget i arbejdet med de ting, som relaterer sig til det sociale område, og spørgsmålet om en høring synes jeg vil være helt på sin plads her.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Erik B. Smith begyndte med at udtrykke sin glæde over, at der nu er fremkommet et forslag, som man må sige der er bred enighed om i folketinget. Jeg deler ganske denne glæde, takker ordførerne og samtlige partier for den meget positive medvirken, der har været til at nå et resultat af en meget lang periodes forarbejde. Jeg vil gerne takke hr. Erik B. Smith personlig for, som han udtrykte det, at det har været formålstjenligt at føre nogle samtaler i denne sag. Indtrykket var vel også, at folketingets partier ville det samme, og derfor skulle det selvfølgelig ikke være formuleringsspørgsmål af den ene eller den anden art, som kunne hindre en samlet lovgivning her i tinget. Det glædede mig også, at hr. Erik B. Smith anerkendte den dygtighed – det synes jeg også – hvormed justitsministeriets embedsmænd har klaret opgaven at udforme først det, der indgik i notater til beretningen, og dernæst de tre lovforslag, der nu foreligger her, og som vi behandler i dag.

Jeg kan altså takke samtlige ordførere for deres indstilling til denne lovgivning; ordførerne har opfyldt de forventninger, jeg angav i min fremsættelsestale om, at vi nu kunne blive færdige med denne sag.

Er det sådan noget, der er vigtigt, eller vil man være tilbøjelig til at sige: ja, der er så mange store sager i folketinget, hvor de slås på livet løs og ikke når til noget samlet resultat, men når vi så kommer med noget mere